

Čtenářské fórum

**V této rubrice zveřejňujeme
Vaše postřehy, zkušenosti, příběhy ...**

DEN S LP

Siesta u ranní kávy umožňuje doladit poslední detaily programu dnešního dne. Mám ráda „své“ úterý – den plný rozmanitostí. Mám ráda i další dny, kdy pracuji především v terénu, ale úterý je odlišné ve skladbě klientů, pracovního místa, cílové skupiny klientů a řady naprosto nepředvídatelných událostí. Ráno začínám laktanční poradnou v nemocnici na novorozeneckém oddělení. Skladba maminek je pestrá od prvoroďek až po několikanásobné maminky, od česky mluvících maminek přes různá etnika a specifika jejich kultury vzhledem k příhraniční oblasti. Problémy se liší s ohledem na stáří miminek a jejich porodní váhu, specifické potřeby dětí a momentální situaci. Přestože řešíme aktuální danou situaci, cílem poradny je především poskytnout mamince oporu po návratu domů z porodnice. Je pozitivní opouštět zdravotnické zařízení s vědomím, že i v domácím prostředí se má na koho obrátit v případě potíží.

V dopoledních hodinách se přesouvám do terénu. Jedu za maminkami, které si telefonicky domluvily návštěvu doma. Mám ráda moment překvapení, kdy nevím, koho potkám za sděleným

jménem. Ano, tak teď je moment překvapení opravdu silný! Vstupuji do bytu, který je chovatelskou stanicí hadů. Role se obrací a jsem to já, kdo v tuhle chvíli potřebuje pomoc. Paní je milá, uklidí jednoho z neškodných plazů do terária a zasvěcuje mně do problematiky chovatelské stanice. Jsem moc ráda, ne protože bych v nejbližší době chtěla působit v tomto oboru, ale poskytuje mi čas k aklimatizaci. Pak se věnujeme jejímu problému s kojením. Domluvíme se na doporučení s ohledem na kvasinkovou infekci u maminky.

Přesouvám se o pár desítek kilometrů do další domácnosti, kde na mně čeká taktéž překvapení, ale tentokrát v podobě porodní asistentky, která přišla navštívit maminku po porodu.

Maminka vysvětlí svůj problém s kojením, upravíme polohu miminka a domluvíme se na dalším postupu. Loučím se s příjemným pocitem spokojené mámy a dítěte. To je jedna z věcí, kterou mám na této práci opravdu ráda – většina věcí je řešitelných. Dnes bylo počasí šetrné a nemusela jsem se brodit s kufříkem na samotách po kolena ve sněhu a vzpomínat na Kachyňovy Sestřičky. Vyzvedávám děti ze školy, doma se spolu najíme a přesouvám se za maminkami na předporodní přípravu. Hlavním

důvodem jejich přihlášení na kurz, ať tematický nebo víkendový „Nepřines mě čáp“, je zpravidla samotný porod. S oblibou jim na kurzech říkám, že porodem nic nekončí, naopak teď to teprve začíná. Probíráme jak postupovat v době těsně po porodu a jak po nástupu laktace, vyzkoušíme si polohy ke kojení, probereme nejčastější problémy, růstové spurty, objasníme téma „kamarádka říká“ a s pobavením konstatujeme, že po porodu se určitě ještě uvidíme. (Na víkendových kurzech to jsou tatínkové, kdo po tématu kojení, ukládají v mobilu kontakt na laktančního poradce do rychlé volby).

Vracím se domů v naději, že díky mým třem mužům v domácnosti, si na chvíli odpočinu od prolaktinu, oxytocinu a podobných chemických zázraků. Omyl! Zvoní telefon a slyším novopečeného tatínka v jehož mobilu je mé telefonní číslo v rychlé volbě. Blahopřeji k narození miminka, konzultujeme problémy. Vzhledem k tomu, že rodiče jsou z opačného konce republiky, řešíme věci řešitelné po telefonu a odkazují je na kolegyni působící v daném regionu. Další telefon je „regionální“, domlouváme se s maminkou na návštěvě. Během večera následují ještě dvě, tři telefonické konzultace. Musím konstatovat, že ani po dvoutisících konzultacích mě tato práce neomrzela.

Jdu spát s příjemným smysluplným pocitem.

Dagmar Hricová

